

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávisť?

Je 4.16. března, poslucháte speciál studia N, tady je výtek svoboda.

Dnes o tom je sly českou společností hýbe nenávisť.

Proč je někdy tak těžké najít společnou řeč?

Co nás vede k tomu, že si svoje frustrace vybíjíme na slabších?

A jak vypadá misogynie po Česku?

O tom na knižním festivalu v Ostravě debatovali právněčka odborářka a autorka knihy

Proč jsme tak našťvané šárka Homfrey,

zmocněnky něprolická práva klara Šimáčkova,

Laurinčíkova a novinář a autorknihy byli jsme to vždycky Filip Tytlbach.

Ve studiu N vám teď přinášíme záznam debaty.

Vítám vás na debatě Deniku N na stage Voices of Freedom a Deniku N tady na knižním festivalu v Ostravě.

Já jsem víték svoboda a dneska vás budu provázet debatou na téma

Hýbet Českou společností nenávisť.

Hostkami debaty Deniku N jsou právněčka odborářka a autorka knihy

Proč jsme tak našťvané šárka Homfrey, dobrý den.

Pozvání taky přijelá my jsme rádi, že ho přijela vládní zmocněnky

něprolická práva klara Šimáčkova, Laurinčíkova, dobrý den.

Vítejte.

A hostemi taky novinář Deniku N, moderátor, autorknihy byli jsme to vždycky Filip Tytlbach.

Ahoj Filip.

Díky mám, že jste přišli i vám samozřejmě o tebrnější otázka na začátek.

Na vás všechny poprosím vás o kradší odpověď.

Jak výrazně českou společností hýbe nenávisť Šárko?

Podle mě výrazně. A to jak v pozitivním, nebo v pozitivním.

Jako v tom slova smyslu, že nenávisť může být motivátorem určitých úkonů, tak tom opačnem slova smyslu, že některé věci neděláme, protože se bojíme, nebo tu nenávisť očekáváme.

Díky. Poprosím vás, Homfrey, zmocněnky ně.

Dobrá den, já se připojuje, obávám se, že také hodně výrazně.

A to nejenom brámci široké veřejnosti, ale kdo jsme měli možnost sledovat jení v poslenecké sněmovně, tak i vlastně na těchto místech padají výroky, které jsou nenávisťné, které jsou paučalizující,

které do společnosti posílejí přecutky a vlastně i vysílejí signál,

že určité přecudečné násilí na tej verbální úrovni normou.

A to si myslím, že je hrozně nebezpečné.

A je určitě strašně důležité tomuto tématu věnovat dobrou pozornost a hledat cesty, jak vlastně stavit nějaké hranice

šíření nenávisť ve společnosti.

Děkuju vám, Filip.

Já souhlasím s dámami, že výrazně zároveň,

musím dodat, že to je velmi individuální věc,

a záleží, z jakého pohledu se na to díváme.

To znamená, že ta intenzita je různá.

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávisť?

Pokud jsem člověk, který systematicky a běžně zažívá ústrky, pokud jsem z nějaké marginalizované skupiny, tak samozřejmě je to něco, co extrémně oblivňuje můj život a neustále to vnímám a neustále mě to přináší do nějakého stresu, do nějakého strachu.

Pokud se na to dívám z pozice, řekněme, privilegovaného člověka, člověka, který je sociálně zaještěný, který nepatří do nějaké významnější skupiny pro těch, které jsou namiřeme nějaké nálady, nenávistné a tak dál, tak to pro mě nemusí být prostě intenzivní a třeba to nemusím vnímat jako svůj velký problém.

Když se podíváme většinu je to tak směrem.

Na východ od nás do těch států,

jako je Rusko, Přečensko, je Slovensko, třeba Polsko,

tak tam ta nenávisť z objektivního pohledu

asi je větší nebo je v něčím jako intenzivnější.

Když se podíváme na západ, tak tam už i právně možná pani Laurenčíkova potom dokáže porovnat,

že je to jako líb zabezpečené, aby se tohle nedělo

a zároveň i čím demokratičtější a čím liberálnější ten stát je,

tím míň se ta nenávisť je, to je vědecky podmíněné,

takže já to vidím takhle rozvrstveně různě.

Rozuměj, děkuju vám za odpovědi.

Pani Šimáčková, Laurenčíkova, my jsme tady bavíme o nenávistě,

což je takový pojem, který může chápat každý velmi různě,

takže by bylo pole mě doblíce nejřífů, jasně to, čím se bavíme, já jsem se tady vypsal.

Terminem Hate Speech se rozumí veřejný projev,

ktej podněcuje, propaguje, nebo ospravedlňuje,

nenávisť, vůči jednotlivcům nebo skupinám osobn.

A to na základě příslušnosti kočitému pohlaví, národnosti,

náboženskému, viznání, etniku, nebo sexuální orientaci,

nebo identitě. Tohle je nějaká obecná definice.

Zároveň v ní jsou konkrétní lidi.

Kohokonkrétně se Hate Speech v Česku nejčastěji týka.

Víme to? Rozumíte, já předpokalám,

že u etnických menších dobru Romové, jak je to dál?

Tak vlastně nenávistné komentáře Hate Speech,

nenávistné projevy v tom veřejném prostoru

vlastně terčem těchto projevů

jsou určitě častěji ženy, než muži, to znamená ženy jako takové.

Potom velmi často lidé se zdravotním postižením

také určitě prchlíci nebo skupina lidí,

ktej tedy mají nějaký migrantský původ,

dostávají se sem na územi České republiky

z nejrůznějších důvodů,
taktež už změnovaní zástupci různých etnických menšin
a samozřejmě bohužel a tady navážu na kolegu
skupina, která je terčem předsudečného násilí.
Výrazně často jsou také LGBTI kýplé slide
a to, jak na úrovni nenávislných projevů
a vální hejtspíč, tak i na úrovni hejtcrime,
to znamená nějakého násilného chování,
které má častokrát i tresně právní rozmiér.
Děkuju vám za to odpověď.
Vy jste vlastně zmínělá vychoprvní věc,
že ženy jsou vlastně častěji objedmi.
Šárko, já budu citovat,
pokud k někomu či něčemu cítím silný despekt
a reaguj agresivně, tak je to vždycky známka
pocitu nejistoty, slabosti a vlastní nehodnoty.
To řekla na rádiu vej psychiatrička psychološka Dana Holubová.
Nenám vysné projevy míří i na ženy,
to jsme se tady jasně řekli, mysogynu je všude plno.
Proč někteří muži, a možná nejen muži,
nenávidí ženy, jsou slabí a nejistí,
jak říká ta lepsychološka?
Nepochybně někteří ano.
V té obecnější rovině bych řekla,
že to vyplývá nejspíšer z pocitu
jakého si ohrožení vlastních narefektovaných privilegí.
Pokud se bavíme o tom,
že muži jako skupiná jsou nositeli určitých privilegí,
tak je hledu ležitě vědět,
že každý jedinéc ta privilegia nevnímá stejně,
nebo z nich ani stejně neprofituje.
A ve chvíli, kdy já jako osoba nemám pocit,
že by bym, ať už můj gender,
nebo třeba moja býlá barva pleti,
byla nějakým způsobem jako by výhodná,
a neuvěduju se o tom nepřemýšlím, to nerefektuj to,
pak ve chvíli, kdy příslušnice marginalizované skupiny
mluví o tom, že tady tady tuto výhodu nemá,
a jakým způsobem to na ně dopadá,
s čím se v tom případě setkávají,
pak je asi snadné mít pocit,
že mě to nějakého ohrožuje,
že mě tedy někdo atakuje z toho,
že jsem vlastně jako nějakým způsobem zvyhodněn,

přestože to zvýhodnění jako necítím.
Takže to je učitě jedna věc,
která je taková jako v takovém nevyrščené rovině,
a pak samozřejmě celá řada konkrétních lidí
se může být cítit ohrožená nebo omezená
i třeba něčím na co nejsou zvykla.
Když bychom se podívali na ty úplně jako nejméně
asi závažné věci, tak jenom třeba mění se standardy
o to, co očekáváme například od partnerů
v partnerském soužití.
Oproti tomu, co se třeba očekávalo
v generacích našich rodičů,
už můžou vyvolat jak si pocit nějaké nespokojenosti
s tím, co se v uvolskách poměchce.
Když se k tomu přidá nějaký venkovní,
třeba stresor, problémy v práci a podobně,
pak to může, může,
vlastně eskalovat třeba i do takové formy
realizace toho misogynního,
smýšlení nebo cítění,
tak je třeba domácí násili.
Zase děkuju za tu odpověď.
Zajímámně pro lidi,
kteří opravdu, a těch je hodně,
i v mém okolí, i v mém bublině,
kteří si neuvědomují to,
že být žena, znamená nemít nějaké privilegium,
kteří tomu nevěří,
nebo kteří to i popírají v nějaké té maksimalizace toho,
mohla byste přiblížit,
jak vypadá misogynie po Česku,
v nějaké každodennosti,
jako s čím se potýkají ženy
v české společnosti.
Když bych to řekla,
jinak já se onlouvám za svou hlasovou indizpozici,
tak aby nemělo diváctvou pocit,
že tady cucám bombón,
jako s nemudstikním,
tak je to z důvodu nachlasení.
Když bych to vzala velmi jako jednoduše,
tak už jen se očekává
automaticky, že budou matky v životě.
Což na to není,

jako by nic špatného principiálně,
ale za prvé se to očekává
jako automaticky, jako posláním,
které každá žena chce a musí realizovat,
nebo de facto někdy i musí,
i když jako by nechce.
Za druhé je to péče,
které je u nás,
nebo závazky, které u nás
jak si verbálně kladou,
nějaký jako význam,
ale realně je to prostě
strašně podhodnocený aspekt lidské činnosti,
jako ekonomicky, sociálně.
A za třetí
je to skat,
který má jako něco podřadného podřadná činnost
byť si jako na medože
můžeme oslovovat nebo na denmatek
jak je to jako užesný a jak je to důležitý.
A za třetí
se vlastně očekává,
že to ženě
nalajnuje celý život,
že své vzdělání
pracovní volby,
životní volby, volby jako toho,
jestli bude nebo nebude třeba žít s mužem,
tak vlastně všechny mají být
ovládány, tím, že vlastně stejně jednou bude matka
a tak je jako úplně jedno
na jakou školu bude chodit a je úplně jedno
jako budu mít práci stejně půjde na tomaterskou
a hlavně aby si někoho vzala, aby nebyla sama
a tak dále a tak dále
a ono, když se vám to promítá
vlastně de facto od narození
do takového
souboru každodenných méně
či více
zásadních nebo závažných
a výrazných projevů
tak je to vlastně jako taková konstantní mikroagrese
která z žen dělá

a jenom o něco málo více
než souchodící inkubátory
OK
a pak vlastně dojdete do věku
nebo ženy dojdou do věku kdy se zaspotíkají
s Aegismem, vlastně to dojde
vlastně tam není moment, kdyby to
kdyby tomu nečeli, děkuju
aniž byste tady byli od toho na světě
i tady, abyste chápali pohnutky
lidí, kteří jsou nenávisní
tak zajímám je to i z tvého pohledu Filip
proč kvír lidé podle tebe
s tvojí zkušenosti
zažívají ústrky, proč je tu skupina lidí
vlastně možná i dost nesouroda
skupina lidí, která by si vlastně
vlesčem znerozuměla, která se
kvír lidem staví s nenávisť
Myslím si, že to má několik rovin
první rovin je, že to vychází z historie
kvír lidi dědcky stáli na okraji společnosti
když se podíváme stovky, stovky let spátky
vždycky stáli na okraji společnosti
byli kriminalizovaní
ale i nedávno v Československu
páchli se na nich různé zločiny
ať už to bylo
v koncentračních táborech
bylo to jedna z marginalizovaných
jak se skupinou straky zvaných skupin
která se jako cíleně vyhledávala
jako něco zvláštního, jako něco divného
mnohem je velmi zábavný sluvo
kvír, tak možná pojdme vysvětlit,
že sluvo kvír pochází
za 16. jistoletí ze starý angledštiny
a znamenalo něco, co je divné
tak tím už dává te nálepku
nějakým lidem, neská to právě
kvír lidi používají sami na sebe, protože
to slovo vzali
sejemantického otočili, změnili mu význam
onálepkovali tak sami sebe a tím

vzali tím ostatním
tu nálepku
to je jako když neská osobě říkají geové buzíku
tak
si to říkáme zároveň
protože se snažíme sebrat
to co je pod tím
tento nenávisťnou
tu zbráň
a když se tam u tím ústrkům
tak vzpomeňme si na československou
vzpomeňme si na blicí i někce
který doktori dávali
zajmena mužům, gejmužům
protože se u nich snažili
změní sexuální, to ukazovali jem
obrázky mužů
to znamená objekty
atraktivity, do toho jim píchli
i někci, ze který jim bylo
strašně špatně zvraceli
a snažili se v nich vyvolat v tom mosku
v něco odporných
takovýchle věci se tady děli
když použijete
v české společnosti slovo
homosexuál nebo gej
takto jiný myslov je znamená
pokud to používáte
když jsme se o tom mimo chrmi dávno bavili
v rámci vyautování
Jakuba Jankta
což je fotbalista, velmi známý
dneska nejvrcholovější
nejelitnější fotbalista sportovec
který se vyautovali jako gej
v velních časodpisů, novin a tak dál
ne protože by byl gej
ale právě protože očekáváme
že v prostředí fotbalu
v prostředí toxické masklimity
budou ty chlapy
který tak jak si je představujeme
když řeknete, že nikdo gej nebo homosexuál

tak v tom vidíme trochu z ženčtilost
my úchodím tím nevazujem
i na to, že být ženou je něco špatný
když řekneme o nějakém mužiž je z ženčtilý
tak tím říkáme, že je citlivý
že má emoce
a to je špatně, to nechceme
aby přece muži byli z ženčtilý
to znamená, že moc nechceme
ani té emoce od těch ženiků
mě přece zvláštní, že ženou nálepkujeme muži
a myslíme tím je to špatný
kdyby žene byli špatně
tak už jenom tyhle malé konotace
to, že si nedáváme typu zno
tak to neříkáme
protože se
jako chceme někoho urazit
tím, jaký je, ale
si myslíme, že tohle slovoho urazí
takže zase
jako v ní máme to pořád odlišnost
teko lidi, kteří jsou jiní než my
jako lidi, kteří my uchodem v Česku
je to velmi zajímavý, že
hodně se mluví o tolerantní společnosti
já rád mluvím o respektu
protože když někoho tolerujeme
tak je to trochu náš povýšenecký postoj
já když tebe toleruju
tak to znamená, že já jsem ten, kdo rozhoduje o tom,
jestli ty jsem patříš
když někoho respektuju, tak ho vnímáme
a takže
tomhle je třeba Česká společnosti
myslím, podmíněně tolerantní
v současné době
to znamená, že my vás tolerujeme
žijíte kriminalizovat vás
nebudeme, ale moce neukazujte ve společnosti
moce nedělíte ty svoje prajdy
jako nedržte se za ruce
moce nedávíte pusy, je to hnusný
ale jakože nebudte naši sousené

ale jako budete, my jsme tolerantní země
to je trošku takový český postoj
který vychází právesti historie
právesti negativní konotaci
jenutlivých slov a tak dál
To, že je to vlastně neprzežitá
nějaká historická zažitost
To, co jste popsal tady tu
ktej ten miš maš
jak se v tom žije, respektive ptám
sedně na to, jestli jste sedkávaš
nenávisťnými komentáři
jestli to je něco, co ti patří do života
Tak to víš sám, když jste vždycky
čteš můj Twitter a říkáš, co to je
co ti to zaspíšou
když jsme to zvyklej
Děje se to, no tak sedkávam se
z komentáři, že buzaranta posluchat
nebudu, že bych měli do plinu
že bych se to měl ukazovat
že bych ho to neměl mluvit
že by měli měli zabít
Mám kamarády, po kterých
flušou na ulici i v Praze
který se zdá být anonymním
velkým liberálním městem
Je to vlastně běžná věc
kterou se část kví lidí sedkává
zvlášt lidí, kteří jsou
nějak výraznější, nebudou vidět
nebo jsou nějak společenské
exponovanější a nebo po tom lidí, kteří
nezapadají do ešte do jiných škatulek
To znamená, lidí, kteří se třeba
výstředně oblíkají, nebo
nějakým způsobem mluví
vymikají se nějakým z ozem tomu standardu
nebo to, co očekáváno, to slušného
čecha, slušného člověka, který
mluvci jako neupozorníuje. Ty z toho uberl tím, že jsi zvyknul.
Co ti zbejvá? Je to dobrý, jsi na tohle zvyknou?
No, není, ale je to obraná reakce.
Je pani zmoc, jo, nebo chceš to tak řekni.

Ne, já nechám mluvit dámy.
Jo, no, mě to těžší zajímá.
Pani zmoc tenkěně,
Filip říká, já jsem si na to zvyknul,
zvyknul jsem si na věci, který hodně z nás
tady v tom sále, by jako
špatně se z nich spí předpokládám.
Co by měl člověk v Česku, který zažívá
nenávistku, kdy tomu kým je, dělat?
Na koho se má obrátit?
Jak to má ideálně řešit?
Tak těch věcí, které potřeba udělat,
je celá řada.
Jednak musíme začít měnit
legislativu tak, aby opravdu
všechny, celá společnost
a všechny zranitelné skupiny
měli stejnou ochranu
na úrovni trstní legislativy.
A ta dnes prostě dobře silně
vůči lidem s zdravotními
handicapy nebo i vůči
lgbtq plus lidem.
Ten skutečně přístup je
nedostatečný, ve smyslu
nějaké rovné trstní ochrany
a my máme jednu
opravdu z nejslapších ochrani
i na úrovni trstního zákonníku
v rámci celé Evropa a to je potřeba změnit.
Takže na té úrovni systému
je důležité měnit legislativu
a my na tomto už teď opravdu spolupracujeme
s ministerstvom spravedlnosti, s organizacemi
v oblasti předcodočného násilí
ať už co do expertízy
jak právě systém
proměňovat, jak měnit zákony
tak i co do kvality pomoci objetem
předcodočného násilí nebo násilí z nenávistí
ať už jde ohejíc píč nebo hejíc krém
takže já tady takhle veřejně
jim strašně moc děkuji za to, že tohle témá
hrozně obětavě a dlouhu době tlačí a sunou

do popředí pozornosti politiků
a my teď opravdu máme i
učitěm memorandum, které spolu
můžete mít organizací právě i s mojí podporou
a z podporou ministerstva spravedlnosti
a to memorandum jednoznačně říká, že musíme
změnit resný zákoník a musíme měnit legislativu
tak aby ta ochrana byla pro všechny stejná
a dostatečná aselnější než je to mūdnes
tak to jenom systému a k legislativě
co se týká toho co
mohou dělat samodní lidé, kteří se stanou
tarčem útoku z nenávisť
tak je učitě strašně důležité
snažit se nezůstat sám
v té situaci to znamená obrátice právě
na organizace typu injustici a mají poradnu justínu
a tě už tedy online nebo třeba
je osobný formou poskytují poradenství
a také právní zastupování v rámci
vlastně získání nebo dosažení
nějaké efektivní právní pomoci
a to co se třeba snažíme teď
i mě dělat zase opět na úrovni
vlády jest to tak můžu říct
patřím teď do šerí vládního týmu
tak je třeba o nějaká osvěta a vzdělávání
vlřejnosti a tě už mladých lidí, dospělých lidí o tom co dělat
pakli že jsem světkem takového jednání a chování
já si myslím, že má lok do z nás
v této oblasti byl nějak vzděláván na škole
nepotřeba i jinými formami jenou cestou
a věřím, že je většina společnosti
nechce přihlížet tomu jak se děje bezpráví
jak se děje nespravedlnost, jak jsou lidé
zraňování v těch naprosto nejzákladnějších potřeba
a že by chom měli se snažit být více akce schopný, více připravení na to,
že se takové situace dějí a pokud jsme světky
takového jednání chování
tak máme se pokusit něco udělat
proto, aby ten daný člověk právě sám nezůstal
takže my jsme teď připravili i takové desatero
toho co dělat
pokud s takové situací se ocitneme

nejakopřímá objed, ale jako někdo kdo je v roli světka
a chceme prostě tyto určité principy a zásady
šířit do veřejného prostoru
do hromadné dopravy do míst,
kde se lidé vyskytují potkávají ve větších počtech
chceme ale o tom, jak se chovat informovat
třeba i pracovníky ve veřejných službách
teď třeba v souvislosti s Ukrajinou
skutečně přibývá útoků právě
ve veřejné hromadné dopravě veřejných prostorech
na příchodí z Ukrajiny
a já sama jsem byla v situaci, když jsem byla světkem
takového útoku na maminku a malé dítě v autobuse
byli to Ukrajinci a opravdu nikdo nevěděl co dělat
a když jsem šla za řidičem autobusu
aby zavolel policie a něco dělal, tak
zabouh dveře řek, že se zatím toho tolik neděje
a že třeba ten pán co utočí, pozděj vystoupí
takže a do teď si pamatuju ten strašný pocit
kdy jsem si říkala, co vlastně dělat
ten člověk byl agresivní, fyzicky agresivní
a ostatního pravdu přihlíželi, ale nemyslím si,
že bym to bylo příjemné, nemyslím si, že bym to bylo jedno
ale bylo zřejmé, že prostě nemáme ten nácvik
těch správných, dobrých, bezpečných reakcí
a že někdy zůstaneme sami z kaménějí v té situaci
a je to o tom, že prostě nemáme dost informací
a někdy jsme se vlastně ani neučili co dělat
a co dělat bezpečně, takže i v tomhle smyslu bychom chtěli
to téma dále více poslúvat do popředí pozornosti
a právě třeba i v té oblasti zdělávání o světy
nás nějak posílit, v té schopnosti reagovat
ale zároveň reagovat bezpečně, tak abychom tu situaci
pomohli stabilizovat nikoli v to napětí eskalovat
což je o nějakých zásadách, které určité
stojí za to lidem zvědomovat
ať už té širší veřejnosti nebo právě třeba těm, kdo pracují
veřejných službách.
Rozumím, děkuju vám, byste mluvila o memorandu
o věce, které já vám naprosto věřím
a vidím tu snahu, ve vaší práci.
Ale klidně krátce, potom co říkal Filip, mě napadlo
byste vládní zmocněnkyně, máte vlastně vliv
na vládu, dejme tomu.

Rozumím se mít.

Rozumím tomu, že je to komplikovanější.

Víme to z různých zemi, kde je legalizované soulegální sniatky, stejno pohlavních párů.

To je něco, co opravdu rovná práva.

To rovná práva i to mění nálu ve společnosti, snižuje to množství sebevraštům, mladších, kvír lidí a tak dále.

Klidně krátce, protože se vrátím, jak tomuhle tomu tématu, ale je to něco, co budete ve vládě prosazovat?

Je to něco, na co budete tlačit?

Určitě ano.

Já somozřejmě i s lidsky, ale i s pozice své funkce jsem pro rovná práva všechno všechno všechno vlastek našeho života, tudíž i pro manželství pro všechny.

Tento svůj názor a postoji, říkám, na hlas a to i vládě.

A snažím se spolupracovat s různými iniciativami, které se snaží i oblidnit postoje, mění parlamentu v této agendě.

A já jedno značně vládi doporučují manželství pro všechny podpořit.

My jsme před pár měsíci, nebo vláda před pár měsíci, toto témat projednávala,

jak manželství pro všechny vydala neutrální stanovisko.

Ono to není dost,

ale i to je vlastně určitý malý posun

v tom, jak se k tomu tématu stavili předchozí vlády,

aby si samozřejmě přál, aby to stanovisko bylo pozitivní.

To chci říct.

Ale teď skutečně to témat se bude posúvat do parlamentu

a to je strašně důležité, tam napřít všechny síly

i moje i dalších kolegů, kolegení z nevládních organizací,

abychom skutečně posíli to dobré pobědomí parlamentu o tom,

že rovná práva nikomu neubližují naopaktu společnost, zocenují a posilují.

Tuhle na hrávku dáme potom do podcastu,

tak můžete jít za plnem premiérem a pustit můsto,

protože to, co říkal Filip, to by ho mohlo přesvědčit.

Děkuju vám.

Zeptám se vás všech.

Zaměřme se to na ty marginalizované skupely lidí.

Proč vy se to vlastně říkali?

Když jste vymenovávala na začátku na koho,

nejčastěji míří, the hate speech,

a vlastně často je hate crimes,

tak jsou to prostě lidé z postižením,

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávisť?

lidé, kteří mají má práva, lidé na okraji společnosti slabší,
což je hrozně zvláštní situace,
mě se to špatně chápe.

A chci se vás zeptat, proč si v frustraci vybíjíme na slabší?
Šárko.

Já začnu šárky a vás nechám si to rozmyslet.

Děkuju.

Řeško bychom si je vybíjeli na silnějších.

Tak na stejně silných.

Proč si vůbec jako musíme vybíjet,
si musí měli vybíjet frustraci na někomínám.

Naše společnost, ta současná česká, tak jak jí vnímám,
je skrátka silně individualistická.

Než by hate speech, hate crime,
byli české speciality to jako učiténě,
ale já v naší společnosti vnímám jako absurdní,
prostatě nedostatek, solidarity,

nějaké schopnosti empatie a uvědomění si toho,
že nejsme soubor jedinců, z ostrůvků,
ale že jsme skrátka jako nějaký propojený organizmus,
že ta společnost je víc než jenom ten součet těch lidí.

A domnívám se, že tady má na to velký vliv
porevoluční vývoj od 90. let dále.

Neseme si tady jako post socialistické,
post totalitní reziduum, odporu k čemu,
kolik by jsme mohli mít poci,
že nějak narušuje naši individuální svobodu
už jenom tím, že to třeba náznutí mít nějaké ohledy na jiné lidi.

A to zase není české specifikum,
když jsme bychom se podívali do V4 nebo dále na východ,
tak to tam vidíme taky v učitém íře.

A domnívám se, že bez jako toho nějakého elementárního
přijetí pocitu, že prostě musíme být k sobě
spokojně trochu ohledu plní,
abychom tady z pohlou mohli nějak normálně koexistovat
a jako společnost z toho profitovat,
takže bez toho se ani jako v těchto absurdní otázky,
že my se tady musíme bavit o tom,
proč lidi nemají stejná práva,
proč se na někoho útočí čestnějš nejněho,
tak bychom se takhle v uvozovkách blbě už ptádne museli,
tak musíme vlastně získat nějaké ty pocity
a tu jsou nálsto znate ještě více jako elementární bázy
a pak samozřejmě i tohle z to by se mohlo jako změnit.

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávisť?

Je otázku, jestli na to bude stačit třeba generační změna,
myslím si, že není dobré čekat,
až jako současně mladí lidé jako dospějí,
ale musíme na tom pracovat nějaký způsobem cíleně.
Já na víc vidím, ještě často mě překvapí,
jak tam mladší generace umí být nerespektující.
Chybí nám solidarita říkáša Alka Humphry, co si myslíte vy, paní z Mostinky?
Tak já si myslím, že postihnout všechny ty souvislosti,
by určitě potřebovalo trochu víc času, než dneska máme,
ale já třeba jsem rozhodně zatížená tím, co jsem dělala předtím,
než jsem se v té roli ocitla,
ale potvrzují to i nejrůznější výskumi
a si se to, že nás opravdu strašně moc formuje,
v čem jsme sami vyrostli.
A pak když je velká část z nás vyrůstala v prostředí,
bylo homogení, kde diverzita, nějaká pestrost, jedinečnost,
nebyla třeba hodnotou, která byla nějak pozitivně komunikována,
nebo konce třeba nějak oslovována, tak spousta z nás prostě mohla
a pravděpodobně se tak dělo opravdu ve větší části naší společnosti
vyrostat prostě v podmínkách, kde právě chybilo nějaké dobré hodnotové nastavení
v úči jedinečnosti každého člověka, v úči právům každého člověka
a ještě je rozhodně velmi důležité, co jsme zažívali sami na sobě i v oblasti
našich vlastních potřeb, jestli jsme vyrostli v rodinách
a chodili do takových školek a škole, kde se někdo zajímal o to,
jak se máme, jak se cítíme, co prožíváme, kde na naší individualitě záležilo,
abyli jsme podporováni v tom, abychom byli sami sebou
a nebo, jestli jsme spíš byli tlačeni do určitých šablonu,
do určité unifikované normy a cokolivce bylo mimo normu,
tak bylo před mětem nějaké kritiky nebo někdy i opravdu přísných trestů.
Takže myslím, že ta naše vlastní zkušenost obrovské formuje to,
jestli vyrostáme v lidi, kteří jsou otevření pozitivně na ladění sebe vědomí
a myslím si, že má proto velký smysl bavice o tom,
jak se žije v dětem a mladým lidem tady České republice,
jak můžeme víc podpořito, aby možná rodiny byli v menším stresu,
aby rodiček, kteří potřebují podporu, jí dostali ideálně skrzestát
a to nejen v oblasti třeba nějaké dávkové pomoci, ale i odborných služep,
když prochází třeba nějakou těžkou životní situací.
A je odčtěr uležitě mluvit i o tom, jak vypadá naše vzdělávání
ve školkách, ve školách, na středních vysokých školách,
jak tam takovým tématům, jako je právě dušivní zdraví, hodnoty, postoje,
je věnová na cílená pozornost a poslední poznámka.
Mám pocit, neplatí to samozřejmě absolutně, ale že lidé,
kterým se nežíje dobře, kteří obtížně zvládají svůj vlastní život,
tak obvykle nemývají kapacitu na to vykazovat nějaký velký respect

zájem o ostatní a mají třeba i určitou nižší frustrační toleranci, proto zvládat nejrůznější konflikty jinak, než třeba násilím agresí. Takže i zájem o to, jak se tady obecně všem, že je něco, co za mě je dobrou prevencí nějakého šíření nenávisť, protože nikdo by neměl být pocit, že na něm nezáleží, že jeho práva a potřeby jsou neviditelné a že to jediné prostředí, kde může sám sebe projevit, je třeba online prostředí a dělat z to skrze nějaké útoky na kohokliff jiného.

Děkuju vám, Filip, stejná otázka.

No právě, ty se říkáš stejná otázka, ale zároveň se říkal, ať netím pot přemýšlíme a já jsem přemýšlo tak dlouho a dostal jsem se v myšlenkách tak daleko, že vůbec nevím na co mám odpovídat.

A jo, to se stává. Pro cifru strace vybíjíme na slabších.

Ty se zboje říkáš, že říkám mišmaš.

Ono se to asi stane, protože mi toho napadnou spoustá.

To co popisovat byl mišmaš, ne?

No, tak bude znova.

Myslím, že si málo sebe reflexe první věc.

Myslím, že si málo uvědomujeme,

že jsme víc emocionální bytosti,

ale my nevíme jsme racionální bytosti.

Emocionální bytosti, který občas myslí.

To znamená, jestli často necháme strhnout

a ostatní to vnímáme jako nějakými eracionálními vlivy.

A myslím, že dokud nebude existovat

nebo působí dvelký tlak na normalizování chování,

kde respektujeme všechny,

pak se budeme chovat tak, jak nám to společnost umožní.

A společnost nám dneska umožňuje

chovat se prostě hnusně k různým lidem,

vybíjeci na ní frustraci

a nejsme za to nějak společensky.

Těžko se to, těžko se to

vymáhá vlastně, když se tak chová,

že je to normalizované, prostě je to v pořádku,

tak se to očekává.

Za moje problému může někdo jiný,

to je nejdouduší řešení.

Jako podívejme se teď na situace s Ukrajinou,

máme tady lidi, kteří prchají z války.

Myslím, že hodně z nás si neumím představit,

jak šílená situace to je,

obrovská tragédie, neskutečná lidská tragédie

a myslí naší frustraci
z toho, že jsou třeba vyšší ceny,
vybíme na těch rodech, kteří jsem přijeli.
My říkáme, že mají drahá auta.
Samozřejmě, že mají drahá auta,
kde by byl bohaté, měl drahý auto a stríle mi na barák,
tak vezmu to drahý auto ve škrému,
a je tak a jedu pryč. Myslím, že to je
prosto jako logický chování.
Nebo říkáme, jak to,
že jsou tady mladí kluci, proč nebojují?
Ptám se já sám sebeš, bych bojovat,
že by někdo napadl mojí zemi, nevzal bych mojí rodinu, mojí malou ségru,
a neodil bych pryč nezachránil nám krk.
Jsou to velký morální otázky,
který se velmi dobře hodnotěj zvenku
a velmi dobře si na něch můžu vylejit
svoji frustraci a už mnohem těší je
přijmout kriticky sám sebe a říct si,
hele za ty vysoký ceny může putin.
Diktátor, který tam rozpoutal
agresivní odpornou hnusnou válku
proti svrchovaný zemi, který vyhání lidi, zabíjí civilisty,
nechává zneužívat ženy, zabíjet děti a tak dál.
A já si musím prostě hod postavit na nějakou stranu,
která mě ještě druhá věc,
promění vsuvka, mišmaš.
Když mám přemejšlet nad jinými rámci svého jednání,
tak ten mozek bere prostě žere energii.
Já musím překopat svoje hodnoty,
musím říct, ok, já asi teda musím z něčeho upustit,
musím nad tím po přemejšlet,
sežere mi to energii a mozek nechce přemejšlet,
mozek nechce brá další energii,
proto mě je mnohem jednu duší zůstat v tom svém kolečku,
říct si, oni za to můžou,
oni za to můžou, jsou to kretění,
přijeli jsem, tady nemají co dělat,
musíme vymějit vládu, mám málo jídla.
Ale bohužel ten problém je mnohem
jako horší nebo vraste v natějšší
a bohužel vede ještě někam dál
a těžko se vybí frustraci na putinový,
protože bohu výkde je někde v jakým bunkrou,

prostě se tam skovává.
To samý vůček výrledem,
zase, když to vezmu trošku z extrému,
neznám žádnou z totalitní zemi,
která by byla přátelská k menšinám,
neexistuje na světě žádná.
Čím konzervativnější ta země je,
čím víc vyžaduje ideologický,
čím podhoupí od těch lidí, aby se nějak hovali,
čím tradicjonalističtější ta země je,
tím hůř se mají lidi, kteří jsou individuality,
tím hůř se mají lidi, kteří jsou výrazní,
kteří jsou něčím odlišný o té normy,
která je nastavena
jako to, co se od té politiky očekává.
Myslím, politik je jako té společnosti.
Čím liberálnější, čím demokratičtější je země,
čím větším možnost máte se prosazovat,
čím rovnější máte podmínky,
čím solidárnější ty lidi jsou,
tak tím líb se potom, že je menšinám,
a nejenom menšinám,
my se třeba bavíme o ženách,
to je taky zvláštní všem,
to je to správný slovo,
my se bavíme o ženách,
ale žený většina na planetě.
My jsme dlouhy stale tím marginalizovali většinu.
Mimoži, a to je, myslím, taky se bada flektivní,
mimoži bychom to měli říct,
aťže my se, když z šarka kývala a já na to kývu,
taky, že to dělají lidi, kteří jsou nejistí,
samozřejmě, že jsme si nejistí,
protože my jsme byli v mocenských,
vlivových, v nejvyšších patrech politiky,
podíc roznimovny, kolik je tam chlapu, kolik je tam žen,
když se na vedoucí pozice, kolik je tam chlapu, kolik je tam žen,
my si držíme ty pozice, nepustíme tam nikogo,
a teď na jednu přídou ženský,
když mávat, ale my chceme mít stejné podmínky,
aniže to pro nás chlapi znamená,
že ta jsou těž, oto vysoký postavení,
jen jenu dvakrát víc konkurentu,
že tam jsou ženský, a já se musím,

abych se upletnil, tak musím být mnohem lepší,
tak musím být mnohem zdělanější,
tak musím ukázat, že mám upravdu ty schopnosti,
a tuhle sebe reflex je velmi těžký udělat,
protože když si neuděláš, tak se tiže,
že je dobře, ty chceš status quo,
mám samozřejmě větší příležitosti dostaceni kam vejš,
protože odmítno by tam byla,
ta le skupina, ta le skupina, ta le skupina,
a najedno mám jedno do chou cestu.
Takže je zatím to, jak náročná je sebe reflex.

Děkuju.

Budu citovat, a možná už nám zaspomau duchází čas,
takže klidně skracujme odpovědi,
jenom protože mě přídou důležit ty věci postěhnout.

Budu citovat filozofa Matěj Cibíka.

Polemne hodně zásadní věc,

řekl se jdu se z nám z právy. To, jak o menšinách hovoříme
a jak jsou začleňovány do veřejného diskurzu,
má následně vliv i na praktická politická práva.

I když na tím přemýšlíme tak,

že to jen v tipp, jen názor,

nikdy to tak není.

Jazyk má zásadní důležitou moc někoho vylučovat
a zbavovat příležitosti.

Konec citace.

Myslím, že to důležité, protože to opravdu hodně lidí neuvědomuje,
a otázka směřuje i na to.

Šárko, uvědomujeme si tohle,

když pro nášíme nenávisťná slova.

I třeba zabléná do vtipu,

ať už míří na kvír lidí, ať už míří na ženy.

Na jakoukoliv skupinu.

Uvědomujeme si, že máme vliv na život osobn,
na které utočíme?

Já si myslím, že si to neuvědomujeme dostatečně
a neuvědomujeme si to ani mý osobně jako řečnice a řečnice.

V chvíli kdy nějaké takové vůvozovká humory píšeme,
když nebo říkáme,

nebo když něco vidíme, čte my na sociálních sítích řekneme.

Ale to je jako tady naděláš, co na tom,

že ti vyhrožujou z nás silněním uřezáním hlavice,

to jen opiše na internetu, to není jako pravda.

Ale bohužel si to nedostatečně závažnost

třeba tedy těch verbálních projevů.
Nebo té internetové podoby uvědomují
třeba i orgány, které by to měli řešit.
Takhle bychom policie, ale celkově ze strany veřejné moci
můžeme vidět učitou bagativizaci
nebo necitlivost, kterým to formám.
To se teda trošku mění postupně,
bude to ještě dlouhá cesta,
ale řekněme, že podoby tady těchto
nenávisťních projevů a netolerance,
které mají verbální formu,
nebo online formu,
nemá to formu jako fyzického násilí
tom reálném prostoru,
nebo někde v životě.
Tak máme tendenci vnímat,
jako nezávažné, ale za první
tyhle sty projevy ubryžují,
mohou někoho zasáhnout
a často zasahují,
a za druhé to často bývají
jako první stupí nekak další eskalaci.
Děkuju.
Přitom jsme právě na konci minulého roku
zažili v těsné blízkosti
v Bratislavě
to, kam můžou tyhle ty vtípky,
nenávisťné komentáře,
kam můžou dojít,
a to k vraždě dvou kvír lidí
před klubem Tepláreňu Bratislavě,
mluvím o Matušovi a Jurajovy.
My dva Filipé jsme bezprostředně
po té vraždě tam jeli,
byli jsme přímo v klubu Tepláreň,
obad vás jsme
tohodně prožili,
každý samozřejmě z jiných pozic.
Jaký tenhle, ten strašný čin na tebe
a další kvěr lidi má vliv
a doptám se tě rovnou,
jsou to čtyři měsíce,
můžeme už reflektovat,
to znamená, jaký vliv měl na Českou a Slovenskou společnost,

co jsme si z toho vzali.
A ozopakuju, krátí se nám čas, děkuju.
Řeknout rychle, no.
Jdu, je to těžký.
Já, když o tom tématu mluvím,
o tématu kvír lidí,
tak mě to,
já to mám plný zuby.
Já jsem vlastně našťvaný,
nechcí,
protože mě neustále někdo nutí obhajovat svojí egzistenci.
Je to hrozný.
Ale tenhle zážitek, kde my jsme spolu byli,
byl pro mě ekstremně formativní
ve smyslu,
že si moc dobře pamatuju, jak jsme tam spolu sedili,
měli jsme debatu s Monikou Tohodovou,
s Romanem Samutným a tak dál.
A než se zapoten strým,
tak mi šef redaktor
Slovenskýho deníku N,
který to organizoval pár dní potýchla
nokrevný vraždě,
a jsem zaupřtal, protože za mnou stojí cedule,
na které byly nápisy,
jaka limonáda, víno, kolikco stojí,
nad tím byl napsáno Litowels, říkal to je divný,
abychom fakt, které měli nějakou reklamu
išťe při tom strýmu, říkám, co tam je,
říkám, podívej se blíž,
tak jsem se podíval blíž,
a to bylo prošťřílen těma kulkama,
který mířily do jejich těl.
A asi za 10 sekund začel ten strým,
a já se měl mluvit
s tou Monikou a tak dál.
To je tak, jako to je, to se těžko popisuje,
ale když jste dvacet čísel
od prošťřílené tabule
kulek nenávisť,
který mířily do někohol jenom za to, kým se narodil,
když se hodinu bavíte
o tom, jaký to má vliv na společnost,
aby sami to ješťe nemůžete mít,

ani zbyla spracovaný,
když kolem jezdí černá dodávka
a motorky, který tam tůrujou,
abychom se báli, protože vědili o tý akci.
Když se neustále koukáte z okna
a zjistíte, že v fak máte strach
v Bratislavě,
jenom za to, kým jste,
jenom za to, že musíte obhajovat svojí existenci,
jenom za to, že musíte dokáame říkat,
to není OK strílet lidi na ulici,
lidi, který jsou mlačí, než já,
který se tam šli jenom bavit
a vyšli ven a stratili život.
Tak to není dobrý zážitek.
A já jsem zestěl,
že jsme se bavili,
mnohem lečí téma, když se dělá nějaký humor
ale on k tomu vede, pokud je hnusný, protože zraňuje.
Tak já jsem zestěl,
že se chovám jinak.
Já jsem pár dní potom
byli jsme v spolu v redakce
Slovenského dyníku N
a já jsem měl na rozhovor do RTVS
do Slovenského veřinoprávního rozlasu
a kolegně Eva mě dala důhovou tašku,
kterou měla sebou,
ve který měl nějaký věc,
který měl zavalá taksíka odit tam
a Monika tohodová kolegně ze Slovenskýho enkem
říká pozor na taksikáře.
Říkám, proč?
A ona no, jako to není dobrý,
tady víš, jakože dávat na odif.
Já jsem nejakou sroloval to tašku,
jenom kůli tomu, že byla prostě barevná.
Já jsem se bál v tom klubu,
kuklal jsem se kolem sebe.
Já jsem za posociální sítě, kdybyli tehejti,
tak jsem začel vnímat jinak.
Předtě jsem si říkal, to je jaký mago hrannonimní,
to je velé frustraci, a jen si říkal, ty vole,
mám tady fotku, mám tady ménu, výkdo se,

výví, jaký redakci sídlím,
zmazně jako v celku lehci dohledatelný.
Začnám to vnímat jinak?
Když půjdu ještě trošku vokrokníš,
úplný blbosti, to, že se
ve fotbalových šatnách neustál, říká
bozaranté, boziku a tak dál,
tak když budu citovat sociologa Zdeníka Sloboru,
z kterém jsme mluvili ve studio N,
kdo říkal, ale kulitaritomu, ty mladí kluci, kteří jsou jiní, kteří jsou kvír,
tak nejdou do vrchlouvího sportu, kde jsou výborní sportovci,
protože vý, že v tom prostředí budou muset prostě nějak fungovat,
protože vý, že nebudou množ říct, kim jsou,
protože nebudou množít život takové, jaký se narodili.
To znamená, že oni se podle toho zachovět.
To tak zraní, že změni jsou je život.
Mně to tak zranilo, že jsem změnil svojechování,
že jsem se uzavřel,
že jsem začal zase nebýt otevřený. Tohle to způsobuje. A co to způsobuje ze společnosti?
Jako, když mi dva jsme oba, my jsme tam byli a říkali,
jsme si to už není možný. Tohle musí něco udělat.
Když tady chce vraždití kvír lidi, to prostě musí mít efekt na společnost,
efekt na zákonodárce. Co se stalo?
No, když jste mluvila třeba o tom desateru pro lidi,
tak jestli někdo potřebuje desateru, tak jsou to politici.
Já jsem byl na prosto jako zděšený a šokolanej z toho, že se nic nedělo.
Jako, že nic a spousta politiků pokračovala v homofobní výrocí.
Já jsem, já jsem prostě čekal, že si všichni stoupnou do šiku,
všechny jste poslanců, jsou nezávědna senátorů,
a všichni, kteří kdykoliv měli nějaký homofobní výkřik,
nebo se nepostavili z jakoukoliv menšinu, tak řeknou,
já se strašně omlouvám za svojí spolozodpovědnost.
Uděláme všechno proto, aby se všichni lidi v týle společnosti nemuseli bát.
Co se stalo? Nic.
Tam prostě zemřely dvou lidi a my děláme jako, že nic, pohoda.
Jedeme dál, nic se neděje, nic jsou to nějaký jiný lidi prostě.
Ale do prčí jsme řece jako všichni jsme,
a to opakou často, já se omlouvám,
že jste to někde slyšeli v nějakým jim rozvodu,
ale my jsme všichni v menšině, jenom si to neuvido mě.
Každej z nás je v nějakým menšině, někdo z nás se narodí malej, někdo vysoký,
někdo je sociálně, jak si bohatý rodiny, nejdeme tom finančně bohatý rodiny,
někdo je prostě schudý rodiny, nemůž za to má tu platku prostě na startovanou jinak,
někdo je žena, někdo je můž, někdo je kvěr, někdo ne,

někdo je spostiženým někdo ne, někdo je plešatej, někdo ne.
Všichni budeme starý, všichni prostě, pokud neumřeme dřív.
Seniory jsou velmi často na okraji společnosti, nemají peníze, nemají kontakty,
nemají sociální zázemí a tak dál všichni v té menšině budeme pokud ze starneme
a pokud se nám nepodaří nás chromáždít takový sociální okul,
který nám pomůže a tolik peněz, abychom v klidu prostě dožily náš život
a budeme žít v tom disrespektu. Myslím, že si často nevidovujeme,
že se to týká nás všechno minimálně jednou bude.
Takže, aby chtěl odpovědět na to otázku, myslím, že ta reakce politiku
zajme na politiku, protože ryba fakt v tomto případě smrdí od hlavy
a myslím, že bychom si to měli jako naprosto jasně říct,
že každý politik, který se v úřadu nevimezil,
nebo něco proto neudělal, má z mého pohledu krev na rukou každý.
A ten, kdo byly ještě homofobní, tak o to víc a má tu spoluzpovědnost úplně jasnou,
na jakýmkoliv takovém lečninu. Takže ta reakce podle mě naprosto
nedostatečná, jak společensky, tak politicky,
nejenom na Slovensku, ale i v Česku.
Děkuju za to odpověď. Vy jste chtěla reagovat na odpověď,
nebo se někdy nebo se mi to zdálo. Můžete nedat, to říkám, ale krátce.
Děkuju.
Určitě byt, teď je to hrozně těžký, protože to, co Filip řekl,
bylo strašně silný a já s tím souzním. Já si myslím, že kdokoliv naší společnosti
bude mít strach být tím, kim je, tak nesmíme přestat pracovat na tom,
aby se naše společnost opravdu uzdravila, protože ta bolest,
kterou já nějakým způsobem cítím z toho, co se stalo,
tak nesmí být bolestí nějaké skupiny naší společnosti,
to musí být bolest nás všechno a my všichni se musíme snažit
pracovat na tom, aby se podobné tragédie už nikdy nemuseli opakovat.
Já souhlasím s tím, že politici a všichni, kdo obliňují veřejné mění
postoje společnosti tím, že jsou ve veřejném prostoru vidět,
slyšet, tak nesmí v těchto situacích být potihu, musí se jasně vymezit,
musí, ale potom také začít pracovat na tom, aby ty příčiny toho,
proč násilí se děje a proč i samosebě letzgrubní má bezhraničně,
tak aby ty příčiny jsme opravdu byli schopně nějak postupně proměňovat.
A já si chci jen malička to zastat, souhlasím s tím,
že ta reakce měla být plošná a mnohem větší, ale vím, že třeba na velkém
schromáždění naváclavském náměstí vystupovali někteří předseda
senátu, ministrbnitra se vymezil, policejní prezident, tě všichni
opravdu slibovali, že se tématu předsudečného násilí budou věnovat,
distancovali, jako jasně dávali na jevo nějakou spolu účastím,
čemu došlo v Bratislavě, nechtěla bych jenom paušalizovat v tom smyslu,
že to všem bylo jedno a nikdo se nevimezel, nikdo se nevyjáčil.
A stalo se to, pardon, že vás proč to, stalo se to, stalo se nějaký realný,
či rozumíte, jako promítlo se to do reality?

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávisť?

Tohle je fakt málo.

Já říkám, že je to málo, jenom chci říct, že mě vřídí fair, nebýt úplně černobílí v těch vyjádřeních, že nikdo.

A chci jen opravdu poukázat na to, že takový někteří se našli, ale souhlasím s tím, že to bylo málo, a že by bylo skvěle, kdyby skutečně se celá vláda a celá poslanecká s ním

budu dokázala vyjádřit jasně silně postojově, hodnotově, s váma naprosto souhlasí.

Chci říct, chci říct, zpromiňte, že některé konkrétní věci se opravdu dějí.

My teď skutečně se setkáváme se spravedlností a s inustíci s dalšími partnery řešíme, jak právě měnit trestní legislativu, aby skutečně podobné hruzy se nemuseli opakovat, aby obětí přecodočného násilí byly lepe chráněné, aby skutečně jsme měli férově nastavený systém trestních postihů, které jsou vysíc pohnutkou násilí.

Takže není to tak, že by se nedělo vůbec nic, ale souhlasím s tím, že se toho musí díť hrozně moc.

O, pardon, oba dva chcete reagovat, je to nešťastné, že se nám to rozjilo takhle na konci a máme opravdu malou člověk, poprosím k rukrátkou reakci.

Velmi krátká reakce. Je to málo, nestalo se nic.

Já nechci nějak delegiatvizovat vaši činnost, to je velmi důležitá.

Ale abychom od politiků slyšeli dvě neříkající nebo bezopsažné věty, zaniž nenasledoval ani jeden jediný konkrétní čin.

A nedají bože, že by to ostatní ještě, ale spoň verbálně podpořili, tak to skrátka je neakceptovatelné.

A pořád tady to znamená, a tím, že budeme tedy říkat, že nula celá jedna, není to též co nula, tak pořád jenom omlouváme svou existenci a pořád tady musíme příliš po špičkách našlapovat ohledně těch, kteří mají v ruce všechny nástroje a nepoužily ani jeden.

Mě to prostě nestačí.

Mě to taky nestačí. Já jsem jenom chtěla se zastat těch,

kteří se ozvali, kteří svůj jasný postoj do té společnosti vyslali

a souhlasím s tím, že to má být mnohem více politiků,

že ty postoje a názory homofobní skutečně nesmí být něčím,

k čemu je kdo kolef hostejný a že musí následovat konkrétní kroky konkrétní akce.

To je rozhodně ano.

Jenom rychlá reakce, padno omlouvám se.

Já jenom před to, co teď chci říct, tak musím říct,

že si vážím vaší práce a že moc děkuju za to, jaký postoje zastáváte.

Jenom se musím uhradit proti tomu, jak já to vnímám,

jsme jako subjektivního pohledu.

Je to tak, že pokud my žijeme v zemi, kde lidi nemají stejná práva,

kde není manžostí pro všechny, kde sterilizujeme transledi.

Včera neopřevčirem tohle slovenskou zrušilo,

my jsme jedna z posledních zemí v Evropě o studně,

která sterilizuje transledi,

jenom kvůli tomu, že jim změníme v občance

m na pho nebo pho na m, mail na female a na opak.

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávisť?

My v crime krajimu nemáme zakotveno,
že se může týkat kví lidi, lidi ze sexuálních menšin.
To je přece jako nehorázní.
Mně v životě nikomu z nás nemůže stačit,
že někteří jednotlivci si napíšu na Twitter nebo na Facebook status potom,
co zavraždí dva lidi, kteří leželi mrtví prostrřelení na ulici.
To nestačí ani náhodu.
Dokud nebudou narodnání podmínky,
dokud tyhle lidi systematicky nebudou podporovat všechny menšiny ve společnosti,
systematicky nepotragédy, systematicky,
pak mi nemůže stačit status na Facebooku a já,
jako člověk, který tohle systematicky zažívá,
to můžu brát tak,
že to píšu jenom kvůli tomu, aby se zalíbili části liberální společnosti.
Takže pokud nevidím za tím člověkem konkrétní práci,
konkrétní legislativní změny,
konkrétní vymězení se ve všech případech,
které se tohle témat otýkali.
Ještě přece budu myslet,
že se otýkalo jedné události,
a to bych se snad neratmysl o našich politicích,
kteří nás zastupují všechny v té hle zeny.
Pak ta práce přece musí být naprosto systematická,
naprosto jasná a nevyužití,
a já nevím, jestli využití z neužití,
nebo cokoliv jiného,
situace dvou lidi, kteří už tady nejsou,
kteří neží,
že ještě jednou opakují, ale byly mladší než já,
a ležily mrtví na ulici.
Takže pokud politici nenarovnají práva,
tak pardon, ale já to tak nevidím.
Ale já v tom sváma naprosto souhlasím,
a to narovnaní práv je něco,
od co já se chci samozřejmě snažit,
a kde v tuhle chvílej se,
ale celá řada věcí opravdu děje.
Vyste zmínělka strace.
Já naprosto chápu, že až tady budem za rok za dva,
tak bude důležité mluvit o tom,
co se opravdu podařilo,
co se kam propsalo na úrovni zákonů
legislativy pevně nastavených postupů.
Jenom zmínilste strace,

v tuhle chvíli máme podporu
ministra vnitra a ministra
z pravedlnosti v tom,
abychom o tuto příšernou praxi,
která je i mezinárodním
lidskoprávním institucemi označová na zamučení,
abychom jí zkusili zastavit,
že pravenou redefinici zákonat,
aby skutečně strace
nebyla pod vínkou úřední změny po hlaví
spolupracujeme s transparentem a s dalšími partnery,
aby toto téma se posluvalo kupředu.
Jenom jsem se snažila vyjádřit,
že to není tak, že bychom byli slepí,
hluší a že bychom se o nic nesnažili.
Snažíme se, ale souhlasím s vámi,
že to musí být vrohem víc
a že těch, kdo stojí jasně hodnotově
s námi na té cestě,
musí být daleko víc než je tomu dneska.
Děkuju vám všem za ty reakce.
Máme hrozně málo minut,
já se vás zeptám,
je tady někdo, kdo upravdu nutně potřebuje
položít otázku,
kdo cítí strašlivou potřebu
a nemůže bez toho žít, je tam.
Tak byla jste první,
bohužel jste byl druhý.
Máme prostor na jednu otázku,
je to velmi exkluzivní záležitost,
jestli bychom se mohli zájemně přiblížit.
Děkuju.
Já bych se ráda zeptala
hlavně ohledně té legislativní úpravy
v trestní oblasti,
rozumím všem tím ostatním,
jestli se bavíme spíše
o postihování předstudečného
násilí nebo nenávisť.
Jakým způsobem se vlastně
pro tějí tomu chceme vymezit na trestní úrovni
a ptám se hlavně zletiska toho,
co pan Filip Titlbach změňoval na úplném začátku,

což jsou ty kulturní normy
nebo to, že
v liberálních a demokratických zemích
prostě děje méně
a já se vlastně ptám zdanění
kontraproduktivní ty projevy
zákoně omezovat.
Vlastně pro těm hnusným věcem
nemusíme bojovat způsobem,
který úplně nezahronuje
nějaké zakázání verbálních
projevů
nebo zase bavíme o trestním omezení
násilí ve smyslu fyzického
a nebo těch věcí jako vyhrožování a tak dále.
Děkuju moc.
Pochopla jsem, že to je otázka
k tomu, že to je otvedit za sebe
musíme rozlešovat.
Teď ke konci jsem mluvil o
hate crime, to znamená o tom
víctví, věcí
a opravdu jako fyzického násilí
na tom člověku
je tohle zakotveno, v třesním
rádu nemáme a myslím si, že to je
obrovská chyba.
V hate speech tam jsou zmíněné
seksuální menčiny, otázku je potom praxe
a já jako novinář se snažím
popisovat realitu, abych ji mohl
tak se s ty mi lidmi bavím a tí lidé
kteří jdou na to polici
tak se často na těch místních oddíleních
setkávají s ohromným
nepochopením
nebo v tom soudním procesu
nedojdu tam, kam by podle
toho výkladu zákon a zřejmě
dojí to podle hodnot naší společnosti
měli. Takže
jako i když máme právně
zakotvené některé věci, tak se
nedějou.

A no, asi bychom měli jednat
jinak, abychom nemuseli vymáhat právo
pokud vyvolá společnost civilizovaná
na to, že respektuje všechny
možná by to nebylo, nebylo jako potřeba
a pokud se potom bavíme o
těch menší věcech než nějaké násilí
to znamená, nenávistné projevy
tak jako z mného
pohledu pojetí slova
nemůže být někde absolutní
protože se vždycky potom
můžete dotknout druhého člověka
a můžete mu způsobit obrovský
komplikace a můžete ho
všechny zranit.
Já si myslím, že
svoboda slova opravdu končí tam
kde toho druhého zranujete
a
jako v tomhle případě
pokud se ta společnost tak nechová
tak od toho je tady právo
od toho je tady nějaká společenská
smlouva nějaké podmínky
na kterých se všichni schodneme
a my jsme se prostě schodli na tom
že ostatním se nenadává
že ostatním se nevyhrožuje smrtí
a
ideálně neubližuje
Přišárka homfrych chtěle jednou větou
a padíc musniki asi taky
Já bych změnila, že
kromě trestní legislativy
tady máme ještě přestupkovou
legislativu, která v současné
podobě také na hejci píč částečně
pamatuje
a ta je z mého pohledu taková
jako opuměná
přitom pro jednání přestupku může
sloužit jako velmi důrazný signál
a toho, že prostě jednání není ok

pokud už
jeho pachatel není schopenci to uvědomit
i bez té sankce a bez toho postihu
takže ještě to je
oblast právake, které si myslím, že by
mohla být přitánut a větší pozor
Díky, podíc musím
Měch možná jenom ještě doplněla, že to, co je
pro nás inspirativní v tuhle chvíli
ve vás běna změnu legislativy
je slovenský model, který
vlastně zavádí
univerzální zváštní přitěžující okolnost
prvního zákonníku
a skutečně daleko lépe daleko
spravedlivěji chrání všechny
ohrožené skupiny
před utoky z nenávěště
před nás silím, než jak to dokáže
v tuto chvíli naše česká legislativa
takže my bychom cestou cestou jít
je to nějaký ideální legislativní model
který bychom chtěli v tuhle chvíli
představit i těm klíčovým ministerstvům
a jejich
deklarovaná podpora zaznělej na konferenci
která se k Height Crime a Height Spíčko
před třemi týdny právě v Praze
takže doufám, že snad
se některé konkrétní věci opravdu rozhýbou
a my se budeme snažit, aby se to stalo
co nejrychlej. Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
Děkuji.
A hostem byl taky novinářění couple
a autor knihy byly. Jsme tu vždyšsky Filip
titl, a Filip a děkujte ti taky.

[Transcript] Studio N / Hýbe českou společností nenávist?

Vám šem děkuju,
že jste přišli Vám.

Tham zdadu děkuju za jednu jedynu otázku.

Nlitě seHeysky a navidenou někdy příště.

Ahoj, tady

humanity

Zvůvás na naše nové představení Horáček Gen XYZ.

Znamé texty Michala Horáčka zazní v nových hudevních aranžích od Vladimira VIII, Bary Polákové,
Honře Rumla, Katarzyje 7x3, Alberta Romanutyho a dalších.

Čekává z hudba, akrobacie a hlavně zážitek, co spojí všechny generace.

Od 19. do 25. dubna. Více na VWB Azil 78 CZ.